

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 534

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 24 mai 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
101.		696.	— Ordin al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației pentru modificarea Ordinului ministrului lucrărilor publice, dezvoltării și administrației nr. 4.423/2020 privind stabilirea structurii care asigură coordonarea operațională a programelor operaționale regionale pentru perioada de programare 2021—2027 ....
			7
		ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
243.	2-4		Decizia nr. 23 din 12 aprilie 2021 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept) .....
			8-14
		ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
336.	5	634.	— Decizie privind sancționarea Societății Avn Training — S.R.L., în calitate de furnizor de programe de pregătire profesională, cu retragerea autorizației de funcționare.....
			15-16
	6		

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

pentru aprobarea modelului de contract de management privind gestionarea, utilizarea, întreținerea și exploatarea investițiilor specifice în agricultură finanțate de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale și pentru desemnarea reprezentantului Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale care încheie contractul de management cu directorul liceului tehnologic cu profil preponderent agricol

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 252.730 din 11.05.2021 al Direcției generale politici agricole,

ținând cont de prevederile art. 311 alin. (3) și (7) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 7 din Metodologia privind susținerea financiară a liceelor tehnologice cu profil preponderent agricol de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 533/2020,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (3) din Metodologia privind susținerea financiară a liceelor tehnologice cu profil preponderent agricol de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 533/2020, și ale art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigriindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă modelul contractului de management privind gestionarea, utilizarea, întreținerea și exploatarea investițiilor specifice în agricultură finanțate de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Se desemnează directorul direcției pentru agricultură județene și a municipiului București ca reprezentant al Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale pentru a încheia contractul de management prevăzut la art. 1 cu directorul liceului tehnologic cu profil preponderent agricol.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Nechita-Adrian Oros

CONTRACT DE MANAGEMENT
privind gestionarea, utilizarea, întreținerea și exploatarea investițiilor specifice în agricultură
finanțate de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale

ARTICOLUL 1

Părțile contractante

Doamna/domnul ....., în calitate de director executiv al direcției pentru agricultură județene/a municipiului București, cu sediul în ....., județul ....., cod poștal ....., tel./fax ....., e-mail: ....., pe de o parte,

și

doamna/domnul ....., în calitate de director al Colegiului/Liceului ....., cu sediul în ....., județul ....., cod poștal ....., tel. ...., e-mail ....., pe de altă parte,

am convenit încheierea prezentului contract de management.

ARTICOLUL 2

Obiectul contractului

(1) Prezentul contract de management se încheie în temeiul prevederilor art. 31¹ alin. (3) și (7) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 7 din Metodologia privind susținerea financiară a liceelor tehnologice cu profil preponderent agricol de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 533/2020.

(2) Obiectul prezentului contract de management îl constituie gestionarea, utilizarea, întreținerea și exploatarea investițiilor specifice în agricultură finanțate de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, denumit în continuare *MADR*, conform prevederilor art. 31¹ alin. (1) din Legea nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.

ARTICOLUL 3

Durata contractului

Prezentul contract se încheie pe o perioadă nedeterminată, începând cu data semnării acestuia.

ARTICOLUL 4

Atribuțiile, drepturile și obligațiile părților

(1) Atribuțiile, drepturile și obligațiile directorului executiv al direcției pentru agricultură județene și a municipiului București sunt următoarele:

a) este reprezentantul desemnat de MADR în scopul verificării modului de gestionare, utilizare, întreținere și exploatare a bunurilor mobile și imobile achiziționate/realizate pe baza finanțării de la bugetul MADR, intrate în proprietatea liceului, în conformitate cu prevederile art. 31¹ alin. (3) din Legea nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare;

b) asigură delegarea/participarea celor 2 membri desemnați de către MADR la ședințele consiliului de administrație stabilite de către conducerea liceului;

c) asigură consiliere și asistență tehnică de specialitate la solicitarea conducerii liceului în ceea ce privește modul de utilizare, întreținere și exploatare a bunurilor mobile și imobile

finanțate de către MADR, în vederea aplicării tehnologiilor specifice din agricultură în cadrul loturilor didactice;

d) verifică modul în care colegiul/liceul utilizează bunurile mobile și imobile achiziționate/realizate prin finanțarea de la MADR în scop didactic, precum și modul de întreținere și exploatare a acestora;

e) verifică modul de gestionare a bunurilor mobile și imobile achiziționate/realizate prin finanțare de către MADR, sub aspectul includerii acestora în inventarul bunurilor generale ale liceului și sub aspectul nominalizării unui gestionar, angajat al liceului care își desfășoară activitatea potrivit art. 1 alin. 1, ale art. 10 alin. 1, precum și ale art. 12 alin. 1 din Legea nr. 22/1969 privind angajarea gestionarilor, constituirea de garanții și răspunderea în legătură cu gestionarea bunurilor agenților economici, autorităților sau instituțiilor publice, cu modificările și completările ulterioare;

f) nu permite înstrăinarea prin vânzare/concesionare sau închiriere a bunurilor finanțate de la bugetul MADR înainte de expirarea perioadei de amortizare și fără respectarea condițiilor legale;

g) directorul direcției pentru agricultură județene și a municipiului București, împreună cu cele două persoane desemnate de MADR ca membri în consiliul de administrație al liceului, efectuează controlul anual și încheie un proces-verbal de constatare;

h) stabilește de comun acord cu conducerea liceelor data efectuării controlului anual de constatare care se va realiza la finalizarea tuturor achizițiilor sau, după caz, a lucrărilor efectuate;

i) transmite structurii de specialitate din cadrul MADR un exemplar original al contractului de management semnat și datat;

j) transmite anual către structura de specialitate din cadrul MADR un exemplar al procesului-verbal de constatare în care vor fi prezentate succint modul de gestionare, utilizare, întreținere și exploatare a bunurilor finanțate, cu mențiunea generală: bunurile sunt/nu sunt, după caz, gestionate, utilizate și exploatare în condiții de eficiență, precum și eventuale observații și recomandări cu privire la gestionarea acestora.

(2) Atribuțiile, drepturile și obligațiile directorului colegiului/liceului sunt următoarele:

a) aplică prevederile art. 1 alin. 1, ale art. 10 alin. 1 și ale art. 12 alin. 1 din Legea nr. 22/1969, cu modificările și completările ulterioare;

b) aplică prevederile Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la investițiile finanțate de MADR;

c) aplică prevederile Hotărârii Guvernului nr. 533/2020 pentru aprobarea Metodologiei privind susținerea financiară a liceelor tehnologice cu profil preponderent agricol de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale;

d) aplică prevederile actelor normative elaborate de Ministerul Educației cu privire la gestionarea bunurilor aflate în administrarea/proprietatea liceului;

e) aplică dispozițiile emise de primăria în subordinea căreia se află colegiul/liceul cu privire la finanțarea investițiilor și a cheltuielilor materiale;

f) colaborează și solicită sprijin conducerii direcției pentru agricultură județene/a municipiului București în vederea acordării de asistență tehnică privind folosirea, întreținerea și exploatarea bunurilor mobile și imobile, după caz;

g) asigură inventarierea tuturor bunurilor mobile și imobile achiziționate pe baza finanțării de către MADR, care intră în proprietatea colegiilor/liceelor, și desemnează o persoană angajată pentru gestionarea acestora;

h) se asigură că toate bunurile mobile și imobile achiziționate sunt utilizate exclusiv în scop didactic pentru buna pregătire profesională a elevilor în cadrul colegiului/liceului;

i) ia măsuri privind asigurarea protecției și pazei bunurilor mobile/imobile achiziționate/realizate pe baza finanțării de la bugetul MADR, intrate în proprietatea liceului;

j) ia măsuri în vederea întreținerii bunurilor și pentru obținerea tuturor autorizațiilor și/sau a avizelor prevăzute de lege, după caz, în vederea bunei funcționări pe toată perioada utilizării;

k) verifică periodic starea de întreținere, funcționare și exploatare a bunurilor și inițiază măsuri de asigurare a exploatarei acestora în condiții de eficiență pe toată durata de amortizare conform normativelor tehnice;

l) nu înstrăinează prin vânzare/concesionare sau închiriere bunurile mobile sau imobile achiziționate/realizate cu finanțare de la MADR;

m) desemnează personal care răspunde de asigurarea asistenței tehnice privind buna funcționare și utilizare a echipamentelor și utilajelor agricole pe parcursul desfășurării orelor practice ale elevilor, precum și de asigurarea unui service autorizat potrivit legii, de către furnizorii acestora, conform prevederilor din contractele de achiziție încheiate, sau de către alți prestatori de servicii autorizați;

n) asigură măsuri de protecție a muncii pentru cadrele didactice și elevi în activitatea de utilizare a bunurilor;

o) nominalizează personal cu responsabilități în supravegherea, întreținerea, utilizarea și exploatarea bunurilor mobile și imobile.

ARTICOLUL 5

Răspunderea părților

(1) Pentru neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor din prezentul contract, părțile răspund disciplinar, civil sau penal, potrivit legii.

(2) Forța majoră constatată de autoritatea competentă apără părțile de răspundere.

(3) Directorul colegiului/liceului răspunde civil, contravențional, penal, disciplinar și/sau patrimonial, după caz, potrivit legii,

Reprezentantul colegiului/liceului
Numele și prenumele

.....
Director

pentru nerespectarea obligațiilor ce îi revin din prezentul contract și/sau pentru daunele produse liceului prin orice acte contrare intereselor acestuia.

ARTICOLUL 6

Modificarea contractului

(1) În cazul reglementărilor legale intervenite ulterior încheierii prezentului contract de management și care îi sunt aplicabile, părțile vor putea modifica prezentul contract de management numai corespunzător acestora.

(2) Modificarea/completarea prezentului contract de management se face printr-un act adițional semnat de ambele părți, care este parte integrantă a acestuia.

(3) Dacă o clauză a prezentului contract este declarată nulă, celelalte prevederi ale contractului nu vor fi afectate de această nulitate. Părțile convin ca orice clauză declarată nulă să fie înlocuită printr-o altă clauză care să corespundă satisfăcător înțelesului contractului.

(4) În situația apariției unor evenimente care conduc la imposibilitatea executării corespunzătoare a prezentului contract de către una dintre părți, cealaltă parte are obligația să anunțe persoanele competente în vederea înlocuirii acesteia și a modificării corespunzătoare a contractului.

ARTICOLUL 7

Încetarea contractului

Contractul încetează la data ieșirii bunului din gestiune, în condițiile legii.

ARTICOLUL 8

Litigii

Litigiile rezultate din încheierea, executarea, modificarea sau încetarea clauzelor prezentului contract de management și nerezolvate pe cale amiabilă vor fi soluționate de instanțele judecătorești competente.

ARTICOLUL 9

Dispoziții finale

(1) Directorul colegiului/liceului nu poate transmite altei persoane drepturile și obligațiile care îi incumbă din derularea prezentului contract de management.

(2) Prezentul contract de management se interpretează conform legilor din România.

(3) Prezentul contract de management, precum și procesul-verbal de constatare se încheie în 3 exemplare, câte unul pentru fiecare parte, și un exemplar va fi transmis de către directorul direcției pentru agricultură județene/a municipiului București structurii de specialitate din cadrul MADR.

Reprezentantul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale
Numele și prenumele

.....
Director

Direcția pentru agricultură județeană/a municipiului București

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE PENTRU SERVICIILE COMUNITARE DE UTILITĂȚI PUBLICE

ORDIN**privind modificarea Procedurii de anulare a obligațiilor de plată accesorii, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice nr. 322/2020**

Având în vedere:

— dispozițiile art. IX lit. d), art. XIII alin. (5) lit. c) și alin. (7) lit. b) și art. XXII alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, precum și pentru instituirea unor măsuri fiscale, cu modificările ulterioare;

— Avizul favorabil al Ministerului Finanțelor nr. 739.692 din 17.05.2021, înregistrat la Autoritatea Națională de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice cu nr. 907.615/I.T. din 19.05.2021;

— Referatul de aprobare al Direcției financiar, contabilitate, administrativ nr. 904.983 din 1.04.2021, în temeiul prevederilor art. 4 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice — A.N.R.S.C., aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice nr. 22/2017, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 16 alin. (7) și (9) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice emite prezentul ordin.

Art. I. — Procedura de anulare a obligațiilor de plată accesorii, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice nr. 322/2020, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 744 din 17 august 2020, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) amânarea la plată a obligațiilor de plată accesorii reprezentate de dobânzi/majorări de întârziere și penalități de întârziere, rămase nestinse la data emiterii «Situației privind declarațiile/facturile și încasările», până la data soluționării cererii de anulare a accesoriilor sau până la data de 31 ianuarie 2022 inclusiv, în cazul nedeunerii acestei cereri, pentru debitorii care notifică A.N.R.S.C. conform art. XIII alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2020, cu modificările ulterioare;”.

2. La articolul 3 alineatul (7), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) nu se efectuează stingerea până la data soluționării cererii de anulare a accesoriilor sau până la data de 31 ianuarie 2022 inclusiv, în cazul în care debitorul nu depune cerere de anulare a accesoriilor.”

3. La articolul 3, alineatul (9) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(9) În situația în care debitorul nu depune cererea de anulare a accesoriilor până la data de 31 ianuarie 2022 inclusiv, A.N.R.S.C. emite și comunică decizia de pierdere a valabilității amânării la plată a obligațiilor de plată accesorii, prevăzută în anexa nr. 5 la prezenta procedură.”

4. La articolul 4, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Anularea obligațiilor de plată accesorii se solicită de către debitori, inclusiv de către cei care au notificat A.N.R.S.C. conform art. 3 alin. (1), în baza unei cereri de anulare a obligațiilor de plată accesorii, conform modelului prevăzut în anexa nr. 6 la prezenta procedură, depusă la registratura A.N.R.S.C. sau comunicată prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire. Cererea poate fi depusă după îndeplinirea condițiilor de acordare a anulării, în perioada 14 mai 2020—15 decembrie 2020 sau în perioada 1 ianuarie 2021—31 ianuarie 2022 inclusiv, sub sancțiunea decăderii.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice,
Ionel Tesaru

MINISTERUL JUSTIȚIEI
ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ A PENITENCIARELOR

DECIZIE
pentru aprobarea Instrucțiunilor privind procedura disciplinară aplicabilă
persoanelor private de libertate custodiate

În vederea asigurării unei proceduri cu aplicabilitate unitară, la nivelul întregului sistem al administrației penitenciare, de cercetare disciplinară a persoanelor private de libertate,

luând în considerare prevederile Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, precum și prevederile Regulamentului de aplicare a Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 157/2016, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 756/2016 pentru organizarea, funcționarea și atribuțiile Administrației Naționale a Penitenciarelor și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu completările ulterioare,

directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se aprobă Instrucțiunile privind procedura disciplinară aplicabilă persoanelor private de libertate custodiate, prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — Instrucțiunile prevăzute la art. 1 urmează a fi prelucrate cu întregul personal al unității și se aduc la cunoștința persoanelor private de libertate.

Art. 3. — Directorii unităților subordonate Administrației Naționale a Penitenciarelor dispun măsuri de actualizare

a fișelor postului pentru personalul cu atribuții ce decurg din prevederile instrucțiunilor prevăzute la art. 1.

Art. 4. — La data aplicării prezentei decizii, dispozițiile Deciziei directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 497/2007**) pentru aprobarea Metodologiei privind procedura disciplinară aplicabilă persoanelor private de libertate custodiate își încetează aplicabilitatea.

Directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor,
Tiberiu Firinel Ungureanu

București, 18 ianuarie 2021.
Nr. 336.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 bis, care se poate achiziționa de la Biroul pentru relații cu publicul din Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București.

**) Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 497/2007 nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

MINISTERUL DEZVOLTĂRII, LUCRĂRILOR PUBLICE ȘI ADMINISTRAȚIEI

ORDIN**pentru modificarea Ordinului ministrului lucrărilor publice, dezvoltării și administrației nr. 4.423/2020 privind stabilirea structurii care asigură coordonarea operațională a programelor operaționale regionale pentru perioada de programare 2021—2027**

Având în vedere prevederile art. 6 alin. (1) și art. 12 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări prin Legea nr. 109/2021,

în considerarea prevederilor art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 122/2020 privind unele măsuri pentru asigurarea eficientizării procesului decizional al fondurilor externe nerambursabile destinate dezvoltării regionale în România, văzând Ordinul ministrului lucrărilor publice, dezvoltării și administrației nr. 4.423/2020 privind stabilirea structurii care asigură coordonarea operațională a programelor operaționale regionale pentru perioada de programare 2021—2027, precum și Referatul de aprobare nr. 50.629 din 19.04.2021 al Direcției generale juridice, relația cu Parlamentul și afaceri europene, ținând cont de dispozițiile art. 17 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 477/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Lucrărilor Publice, Dezvoltării și Administrației,

ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul ministrului lucrărilor publice, dezvoltării și administrației nr. 4.423/2020 privind stabilirea structurii care asigură coordonarea operațională a programelor operaționale regionale pentru perioada de programare 2021—2027, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1322 din 31 decembrie 2020, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Structura desemnată potrivit prevederilor art. 1 exercită următoarele atribuții principale:

a) sprijină Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene și agențiile pentru dezvoltare regională în procesul de negociere cu Comisia Europeană aferent perioadei de programare 2021—2027;

b) contribuie, sub coordonarea Ministerului Investițiilor și Proiectelor Europene, la elaborarea și transmiterea spre aprobare către Comisia Europeană a celor 8 programe operaționale regionale;

c) contribuie la încadrarea bugetelor programelor operaționale regionale în obiectivele de concentrare tematică, cu respectarea liniilor de intervenție specifice;

d) asigură măsurile necesare implementării deciziilor Guvernului privind cele 8 programe operaționale regionale;

e) asigură măsurile necesare pentru coordonarea comitetelor de monitorizare a celor 8 programe operaționale regionale și monitorizează implementarea deciziilor acestor comitete;

f) elaborează, sub coordonarea Ministerului Investițiilor și Proiectelor Europene și în colaborare cu agențiile pentru dezvoltare regională, metodologii unitare pentru buna implementare a programelor operaționale regionale;

g) desfășoară orice alte activități care sunt necesare îndeplinirii atribuțiilor legale, dar care nu excedează cadrului normativ stabilit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 122/2020 privind unele măsuri pentru asigurarea eficientizării procesului decizional al fondurilor externe nerambursabile destinate dezvoltării regionale în România.”

2. Articolele 3—11 se abrogă.

3. Articolul 12 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — Pentru îndeplinirea atribuțiilor de mai sus, structura desemnată la art. 1 beneficiază, în perioada de programare 2021—2027, de aplicarea prevederilor art. 17 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu procedura prevăzută în Hotărârea Guvernului nr. 29/2018 pentru stabilirea criteriilor pe baza cărora se aplică majorarea prevăzută la art. 17 alin. (1) și (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.”

4. Articolul 13 se abrogă.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,

Cseke Attila Zoltán

București, 18 mai 2021.

Nr. 696.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 23

din 12 aprilie 2021

Dosar nr. 82/1/2021

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici Marian Budă	— președintele Secției I civile — președintele Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Nicolae Alina Iuliana Țuca Carmen Georgeta Negrilă Eugenia Pușcașiu Carmen Elena Popoiag Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Elisabeta Roșu	— judecător la Secția a II-a civilă
Emil Adrian Hancaș	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Horațiu Pătrașcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adela Vintilă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 82/1/2021, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.240/119/2019, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

6. De asemenea referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărâri judecătorești pronunțate în materia ce face obiectul sesizării și opinii teoretice exprimate de judecători, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

7. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Curtea de Apel Brașov — Secția civilă a dispus, prin încheierea din 10 decembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.240/119/2019, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: *dacă prevederile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare — forma în vigoare în perioada 1 iulie 2017—30 noiembrie 2018 (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009), se interpretează în sensul că instituțiile și autoritățile publice la care se referă această normă legală acordă, sub condiția de a fi prevăzute sume în buget alocate cu această destinație, în perioada 1 iulie 2017—30 noiembrie 2018, exclusiv o indemnizație de vacanță sau o primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum fix de 1.450 lei pentru un salariat sau pot acorda o indemnizație de vacanță sau primă de vacanță, sub formă de vouchere, în cuantum mai mic de 1.450 lei pentru un salariat, dacă sumele prevăzute în buget, alocate cu această destinație, nu sunt suficiente pentru a se acorda astfel de drepturi în cuantum de 1.450 lei pentru fiecare salariat.*

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 13 ianuarie 2021 cu nr. 82/1/2021, termenul de judecată fiind stabilit la 12 aprilie 2021.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

10. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare — forma în vigoare în perioada 1 iulie 2017—30 noiembrie 2018*

Art. 1. — „(...) (2) Instituțiile și autoritățile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, precum și operatorii economici, astfel cum sunt definiți de Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare, acordă, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație, în perioada 1 iulie 2017—30 noiembrie 2018, o singură indemnizație de vacanță sau o singură primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat. (...)”

III. Expunerea succintă a procesului

11. Prin *Sentința civilă nr. 557 din 9 iulie 2016, Tribunalul Covasna — Secția civilă* a respins, ca neîntemeiată, cererea formulată de reclamantul Sindicatul „S” C, în numele și pentru membrii de sindicat A, B, C, D și E, în contradictoriu cu pârâțul Spitalul X.

12. În *considerentele acestei hotărâri*, în esență, s-a reținut că, prin cererea de chemare în judecată, reclamantul a solicitat instanței să dispună obligarea pârâtului la achitarea contravalorii voucherelor de vacanță neacordate pentru perioada 1 iulie 2017—30 noiembrie 2018, aferente anului 2018, în valoare de 1.450 lei pentru fiecare angajat, arătând că membrii de sindicat pentru care a fost promovată acțiunea sunt angajați ai spitalului pârât. Aceștia, deși au cerut angajatorului să le acorde pentru anul 2018 voucherelor de vacanță, nu au beneficiat de respectivele drepturi.

13. Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2017 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2017*) s-a modificat alineatul (2) al art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, în sensul că instituțiile și autoritățile bugetare acordă, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație, în perioada 1 iulie 2017—30 noiembrie 2018 o singură indemnizație de vacanță sub formă de vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat. În același sens, sunt și prevederile art. 3 alin. (2) din Normele metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 215/2009, cu modificările și completările ulterioare (*Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 215/2009*), care instituie o obligație în sarcina angajatorului (normă imperativă, nu facultativă), instituția fiind implicit obligată să prevadă în bugetul său sume cu această destinație, în limitele cărora să acorde voucherelor de vacanță.

14. Potrivit expunerii de motive din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2017, programul de guvernare 2017—2020 a urmărit acordarea către toți angajații bugetari a indemnizației de vacanță sau a primei de vacanță, sub forma unui voucher egal cu valoarea salariului minim brut din acel an.

15. În drept, au fost invocate prevederile art. 28 din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 62/2011*), Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 153/2017*), Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009.

16. Pârâțul a formulat întâmpinare, solicitând respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată, cu motivarea că membrilor de sindicat nu li s-au acordat voucherelor de vacanță în perioada 1 iulie 2017 — 30 noiembrie 2018,

deoarece spitalul nu a dispus de fondurile bănești necesare plății acestor drepturi. S-a încercat identificarea unor surse în vederea acordării acestora, însă procentul cheltuielilor de natură salarială din totalul cheltuielilor unității a fost de 86,16% în anul 2018, motiv pentru care unitatea medicală nu a acordat niciunui salariat aceste vouchere de vacanță.

17. Analizând pretențiile deduse judecății, prin raportare la probele administrate în cauză și la normele legale aplicabile speței, tribunalul a reținut că art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 folosește termenul „acordă” în opoziție cu termenul din conținutul art. 1 alin. (1) din același act normativ — „pot acorda”, ceea ce determină concluzia neîndoielnică potrivit căreia, în sfera raporturilor de muncă ce apar la nivelul angajatorului instituție publică centrală și/sau locală, se instituie un veritabil drept în beneficiul angajatului — personal încadrat prin încheierea unui contract individual de muncă în cadrul unei unități bugetare. Acest drept nu este însă unul pur și simplu, ci este unul condiționat deoarece, potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2008, acordarea primelor de vacanță sub forma voucherelor de vacanță nu se poate realiza decât „în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație”.

18. Așadar, existența dreptului angajatului unei instituții bugetare de a beneficia de prime de vacanță sub forma voucherelor de vacanță pentru anul 2018 este subsumată condiției legale a alocării în bugetul instituției respective de sume cu această destinație.

19. În speță, câtă vreme angajatorul pârât nu a avut prevăzute în bugetul pe anul 2018 sume alocate cu destinația de vouchere de vacanță, s-a apreciat că pretenția reclamantului este neîntemeiată.

20. *Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul Sindicatul „S” C*, care a solicitat schimbarea sa în tot și admiterea cererii de chemare în judecată, cu consecința obligării intimitei-pârâte la achitarea contravalorii voucherelor de vacanță neacordate pentru perioada 1 iulie 2017 — 30 noiembrie 2018, în valoare de 1.450 lei/contestator.

21. În *motivarea căii de atac* declarate, apelantul a învederat că soluția instanței de fond este greșită, deoarece intimata a avut prevăzute sume cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli pentru anul 2018, buget aprobat de ordonatorul principal de credite, respectiv Ministerul Sănătății, în sumă de 220.000 lei (poziția 391).

22. Soluția instanței de fond nu ține cont de voința legiuitorului. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, prin forma în vigoare în perioada vizată de acțiune, instituie o obligație a angajatorului de a-i acorda salariatului beneficiul material al voucherelor de vacanță. Obligația este imperativă, astfel încât angajatorul este obligat, atât pentru anul 2017, cât și pentru anul 2018, să aloce fondurile necesare.

23. Practica judiciară, relativ puțină până în prezent, a fost în sensul admiterii acestor pretenții ale salariaților din sănătate (de exemplu, *Sentința civilă nr. 441 din 20 mai 2019*, pronunțată de Tribunalul Suceava — Secția I civilă, definitivă prin Decizia nr. 870 din 2 octombrie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Suceava — Secția I civilă; *Sentința civilă nr. 1.031 din 9 decembrie 2019*, pronunțată de Tribunalul Sălaj — Secția civilă, definitivă prin Decizia nr. 329/A din 29 mai 2020, pronunțată de Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigiile de muncă și asigurări sociale; *Sentința civilă nr. 1.049 din 5 noiembrie 2019*, pronunțată de Tribunalul Maramureș — Secția I civilă, definitivă prin Decizia civilă nr. 153/A din 12 februarie 2020, pronunțată de Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigiile de muncă și asigurări sociale).

24. Intimatul-pârât Spitalul X a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat, cu motivarea că nu a dispus de fondurile necesare pentru acordarea voucherelor de vacanță în perioada 1 iulie 2017 — 30 noiembrie 2018.

25. În ședința publică din 15 octombrie 2020, Curtea de Apel, din oficiu, a dispus administrarea probei cu anumite înscrisuri, iar în ședința publică din 12 noiembrie 2020 a dispus suplimentarea probatoriului cu interogatoriul intimatului-pârât. Prin răspunsul scris dat de către intimatul-pârât la interogatoriu s-a arătat că în luna iunie 2018 a fost prevăzută în bugetul de venituri și cheltuieli pe anul respectiv suma de bani înscrisă la pozițiile 127 și 391, cu titlu de vouchere de vacanță (220.000 lei), care însă nu a fost cheltuită în acest scop, deoarece spitalul nu a reușit să constituie toată suma necesară. Întrucât în perioada respectivă intimatul-pârât avea aproximativ 580 de angajați, potențiali beneficiari ai voucherelor de vacanță, suma totală necesară plății acestor vouchere de vacanță era de 840.000 lei.

26. La același termen, instanța de apel a dispus consultarea părților cu privire la posibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu chestiunea de drept anterior enunțată. De asemenea a solicitat părților să își exprime opinia cu privire la modul de dezlegare a respectivei probleme de drept.

27. *La termenul de judecată din 10 decembrie 2020, din oficiu*, Curtea de Apel Brașov — Secția civilă a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în procedura prevăzută de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a dispus suspendarea judecății.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

28. Instanța de trimitere a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, pentru argumentele expuse în continuare.

29. Completul de judecată, constituit la nivelul unei curți de apel, este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (apel).

30. De chestiunea de drept vizată depinde soluționarea pe fond a cauzei întrucât, prin cererea de chemare în judecată formulată de către sindicatul apelant, s-a solicitat obligarea intimatului la achitarea contravalorii voucherelor de vacanță pentru perioada 1 iulie 2017 — 30 noiembrie 2018, în cuantum de 1.450 lei/membru de sindicat reprezentat. Spitalul intimat s-a apărut în apel invocând lipsa unor fonduri bugetare suficiente pentru acordarea voucherelor de vacanță la nivelul solicitat, în perioada vizată, pentru toți angajații săi. În sfârșit, prima instanță a respins cererea de chemare în judecată, în esență, pentru considerentul lipsei oricărui fonduri care să fi fost prevăzute de către intimat în bugetul pe anul 2018 cu destinația de vouchere de vacanță.

31. Constituie un element necontestat în speță împrejurarea că intimatul-pârât se încadrează în categoria instituțiilor publice la care face referire art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, căruia îi sunt aplicabile, ca urmare, prevederile legale respective.

32. Dacă se va aprecia ca dovedit faptul că în perioada de timp vizată de acțiune și de norma legală anterior menționată, intimata a avut sume de bani prevăzute în buget alocate cu această destinație, însă în cuantum insuficient pentru a acorda o indemnizație de vacanță sau o singură primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat, în demersul de stabilire a existenței și întinderii obligațiilor ce îi reveneau intimatului, se ridică problema de a ști dacă art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 trebuie interpretat în sensul că impune angajatorilor acordarea voucherelor de vacanță numai dacă dispun de toate resursele bugetare necesare pentru a acorda tuturor salariaților care îndeplinesc cerințele legale pentru acordarea voucherelor de vacanță, în cuantum anume de 1.450 lei/persoană (iar, în caz contrar, nu au obligația de acordare a voucherelor de vacanță

salariaților) sau, într-o ipoteză precum cea enunțată, se menține obligația angajatorului de acordare a voucherelor de vacanță, însă într-un cuantum mai mic decât cel indicat expres de norma legală în discuție.

33. Cu alte cuvinte, de modul de interpretare a prevederilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, forma în vigoare în perioada 1 iulie 2017 — 30 noiembrie 2018, depinde stabilirea elementelor pe care se bazează construcția logico-juridică a apelantului-reclamant, respectiv existența caracterului ilicit al faptei intimatului-pârât de a nu acorda membrilor de sindicat reprezentați în speță voucherelor de vacanță aferente intervalului de timp menționat, lipsa de conformitate între atitudinea intimatei și conduita prescrisă de legiuitor prin dispozițiile legale în discuție (existența obligației intimatului de a acorda vouchere de vacanță salariaților săi în condițiile de fapt date, inclusiv celor reprezentați de sindicatul apelant și a dreptului corelativ al acestora).

34. Problema de drept indicată este nouă, în sensul că nu s-a identificat o practică judiciară prin care aceasta să fi fost tranșată de către instanțele de judecată. Asupra sa Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

35. În legătură cu prevederile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat prin Decizia nr. 39 din 29 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 615 din 31 iulie 2017 (*Decizia nr. 39 din 29 mai 2017*), prin care a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția I civilă în Dosarul nr. 2.899/110/2015*, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, a stabilit că:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, raportat la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată prin Legea nr. 283/2011, art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, aprobată prin Legea nr. 36/2014, și art. 5 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013, aprobată prin Legea nr. 168/2014, dreptul la plata tichetelor/voucherelor de vacanță este condiționat de alocările bugetare prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale ale instituțiilor publice.”

36. De asemenea, prin Decizia nr. 9 din 20 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 10 aprilie 2017 (*Decizia nr. 9 din 20 februarie 2017*), instanța supremă a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 1.217/111/2015, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„I. Dacă în sfera destinatarilor drepturilor acordate în temeiul art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare — forma inițială a reglementării — este inclus numai personalul contractual ori sunt incluși și funcționarii publici, respectiv funcționarii publici cu statut special.

II. Dacă noțiunea de „funcționar public” la care face referire art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 173/2015 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea unor termene prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, include și funcționarii publici cu statut special.”

37. Prin niciuna dintre aceste două decizii nu a fost dezlegată și nici nu s-a statuat tangențial asupra chestiunii de drept invocate în speță.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

38. Prin notele de ședință depuse la dosar la data de 4 decembrie 2020, apelantul-reclamant a învederat că nu se opune unui demers de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în sensul indicat de instanța de judecată, dar nu și-a exprimat punctul de vedere cu privire la modul de dezlegare a problemei de drept.

39. Totodată, apelantul a cerut ca, în cazul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, să se solicite și lămurirea sintagmei „acordă” din cuprinsul alineatului (2) al art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, în sensul precizării clare a obligațiilor care revin unei instituții bugetare. A justificat această solicitare prin existența unei practici neunitare la nivel național în domeniul sănătății.

40. Intimatul nu a răspuns în niciun fel solicitării instanței.

41. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

42. Completul de judecată investit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 1.240/119/2019 a reținut că dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, forma în vigoare în perioada 1 iulie 2017—30 noiembrie 2018, fac referire expresă la cuantumul de 1.450 lei al unui voucher de vacanță pentru un salariat, în cazul instituțiilor și autorităților anume indicate în cuprinsul acestei norme legale. Același mod de reglementare se regăsește în art. 3 alin. (2) din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 215/2009.

43. Pe de altă parte, în cazul altor angajatori, art. (1) alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 dispune că voucherele de vacanță pot avea un nivel maxim egal cu șase salarii de bază minime brute pe țară, garantate în plată, în decursul unui an fiscal.

44. Atât din interpretarea gramaticală a prevederilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, cât și din analiza comparativă cu dispozițiile alineatului (4) al aceluiași articol rezultă că suma de 1.450 lei nu este maximul cuantumului pe care îl pot avea voucherele de vacanță acordate de instituțiile și autoritățile publice la care se referă norma legală în discuție pentru un salariat, ci cuantumul fix al acestora.

45. Pe cale de consecință, instituțiile și autoritățile publice la care se referă art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 acordă (sub condiția de a fi prevăzute sume în buget alocate cu această destinație), în perioada 1 iulie 2017 — 30 noiembrie 2018, exclusiv o indemnizație de vacanță sau o primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum fix de 1.450 lei pentru un salariat.

46. În această interpretare și în raport cu cele statuate de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 39 din 29 mai 2017, dacă sumele prevăzute în buget, alocate cu această destinație, nu sunt suficiente pentru a se acorda astfel de drepturi în cuantum de 1.450 lei pentru fiecare salariat, atunci angajatorii în discuție nu au obligația de a acorda vouchere de vacanță în perioada de timp indicată (respectiv într-un cuantum mai mic de 1.450 lei/salariat).

VII. Practica judiciară în materie a instanțelor naționale

47. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele naționale au comunicat hotărâri judecătorești definitive, precum și opinii teoretice ale magistraților asupra chestiunii de drept supuse dezlegării, rezultând existența a două orientări în practica acestora.

48. Astfel, *într-o orientare*, s-a apreciat că dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009,

forma în vigoare în perioada 1 iulie 2017 — 30 noiembrie 2018, fac referire expresă la cuantumul de 1.450 lei al unui voucher de vacanță pentru un salariat, în cazul instituțiilor și autorităților anume indicate în cuprinsul acestei norme legale. Același mod de reglementare se regăsește în art. 3 alin. (2) din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 215/2009.

49. Pe de altă parte, în cazul altor angajatori, art. 1 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 dispune că voucherele de vacanță pot avea un nivel maxim egal cu șase salarii de bază minime brute pe țară, garantate în plată, în decursul unui an fiscal.

50. Atât din interpretarea gramaticală a prevederilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, cât și din analiza lor comparativă cu dispozițiile alineatului (4) al aceluiași articol rezultă că suma de 1.450 lei este cuantumului fix pe care îl pot avea voucherele de vacanță acordate de instituțiile și autoritățile publice la care se referă norma legală în discuție pentru un salariat.

51. Pe cale de consecință, instituțiile și autoritățile publice la care se referă art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 acordă, în perioada 1 iulie 2017—30 noiembrie 2018, cu condiția de a fi prevăzute sume în buget alocate cu această destinație, exclusiv o indemnizație de vacanță sau o primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum fix de 1.450 lei pentru un salariat.

52. În măsura în care legiuitorul ar fi înțeles să lase la latitudinea angajatorului instituție publică cuantumul în limita căruia se pot acorda voucherele de vacanță, atunci ar fi folosit o exprimare similară cu cea care se regăsește în cuprinsul art. 1 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 (în cuantum de până la 1.450 lei, de exemplu).

53. În acest sens este și interpretarea desprinsă din Decizia nr. 39 din 29 mai 2017, întrucât dacă sumele prevăzute în buget, alocate cu această destinație, nu sunt suficiente pentru a se acorda astfel de drepturi în cuantum de 1.450 lei pentru fiecare salariat, atunci angajatorul nu are obligația de a acorda vouchere de vacanță în perioada de timp indicată.

54. *În cea de-a doua orientare a practicii*, exprimată doar de Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel Iași, Secția I civilă a Tribunalului Iași și Secția I civilă a Tribunalului Prahova, s-a apreciat că normele analizate instituie un drept, și nu doar o vocație, de a primi o indemnizație de vacanță sau primă de vacanță, sub formă de vouchere, drept ale cărui existență și realizare sunt condiționate de alocarea de sume bugetare cu acest titlu, condiție în afara căreia dreptul în cauză nu există și nu poate fi realizat.

55. În ipoteza în care sumele bugetare alocate nu sunt suficiente pentru a se acorda fiecărui angajat vouchere în valoare totală de 1.450 de lei, expresia neîndoielnică a voinței politice a statului nu este de a nu acorda dreptul la care se referă dispozițiile legale analizate, ci de a restrânge condițiile de exercitare a acestuia la limitele exercițiului bugetar anual, dispozițiile legale prevăzând explicit că indemnizația sau prima de vacanță se acordă „în limita sumelor prevăzute în buget cu această destinație”. Prin urmare, autoritățile și instituțiile publice acordă indemnizația sau prima de vacanță, chiar dacă are o valoare mai mică de 1.450 de lei.

56. Argumentul referitor la faptul că valoarea voucherului sau a primei este fixă este discutabil. Tot în sumă fixă sunt stabilite și alte drepturi salariale, însă aceasta nu are semnificația faptului că drepturile respective nu se mai acordă în situația în care nu au fost alocate fonduri bugetare, astfel încât să se realizeze plata integrală a acestora. Ele nu se mai plătesc doar în cazul în care legiuitorul a prevăzut expres că nu se plătesc sau nu se acordă.

57. În consecință, indemnizația sau prima de vacanță se acordă în limitele bugetelor de venituri și cheltuieli aprobate,

potrivit legii, chiar dacă, raportat la aceste limite, se ajunge ca valoarea voucherului să fie mai mică de 1.450 de lei.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

58. Prin Decizia nr. 143 din 12 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 26 iunie 2020, instanța de contencios constituțional a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2018 privind modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, reținând că:

„15. (...) prin Decizia nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010, a statuat că statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula (a se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006).

16. Curtea a mai statuat că încheierea convențiilor colective nu se poate face decât cu respectarea legii. Aceste convenții sunt izvor de drept, dar forța lor juridică nu poate fi superioară legii. În consecință, convențiile colective sunt garantate în măsura în care nu încalcă prevederile legale în materie; în caz contrar, s-ar încălca un principiu fundamental al statului de drept, și anume primordialitatea legii în reglementarea relațiilor sociale. În consecință, negocierea convențiilor colective nu se poate face decât cu respectarea dispozițiilor legale existente (a se vedea și Decizia nr. 292 din 1 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 26 august 2004, și Decizia nr. 65 din 20 iunie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 28 iunie 1995).

17. Curtea a mai statuat că dispozițiile art. 41 alin. (5) din Constituție, privind caracterul obligatoriu al convențiilor colective, nu exclud posibilitatea legiuitorului de a interveni, din rațiuni de interes general, pentru modificarea unor dispoziții din contractele colective de muncă, reglementând soluții care să răspundă nevoilor sociale existente la un moment dat (a se vedea și Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009).

18. Ordonatorii principali de credite trebuie să respecte legea și să o aplice ca atare, chiar dacă aceasta are ca efect, pentru viitor, modificarea unor clauze din contractele de muncă, individuale sau colective, ale personalului plătit din fonduri publice. Rațiunea acestei concluzii constă în faptul că temeiul încheierii, modificării și încetării contractului este legea, iar dacă, pentru viitor, legea prevede o redimensionare a politicii salariale bugetare, toate contractele pendinte sau care vor fi încheiate trebuie să reflecte și să fie în acord cu legea. În caz contrar, s-ar ajunge la discriminări salariale chiar în interiorul aceleiași categorii de personal, ceea ce este inadmisibil (Decizia nr. 1.250 din 7 octombrie 2010).

19. Legiuitorul este competent să stabilească un cadru legal în care să se desfășoare negocierile colective, contractele colective neputând genera drepturi și obligații contra legem. Ele sunt acte care sunt încheiate în aplicarea legilor și nicicum acte care să prevaleze forței legii. Astfel, este evident că în sfera publică asemenea contracte se negociază și se încheie în limitele și în cadrul stabilite de lege (Decizia nr. 574 din 4 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 26 mai 2011).

20. Aceleași rațiuni sunt valabile și în privința contractelor colective de muncă încheiate la nivelul societăților la care statul este unic acționar sau acționar majoritar, prevederile acestora putând fi modificate prin acte de reglementare primară. Totodată, nu se poate susține că aceste societăți s-ar comporta, sub aspectul salarizării personalului, ca societățile în care acționar majoritar este o persoană privată pentru că, tocmai în considerarea ponderii capitolului social deținut, statul impune un cadru juridic în care aceste societăți să își desfășoare activitatea. Aceste societăți au în patrimoniu bunuri proprietate privată a statului, astfel că ele sunt administratorii acestora, iar modul în care acestea sunt exploatate este stabilit de consiliul de administrație, în acord cu legea. Practic, legea este cea care acordă un mandat pentru modul de administrare a acestora, iar acest lucru implică și stabilirea unui cadru legal pentru salarizarea personalului din aceste societăți care este în legătură directă cu patrimoniul acestora. Prin urmare, caracterul obligatoriu al convențiilor colective încheiate la nivelul autorităților publice sau societăților unde statul este acționar unic sau majoritar nu poate fi opus legii.

21. Curtea constată că art. 44 din Constituție nu implică un drept la dobândirea proprietății, astfel că prin intrarea în vigoare a unei legi, în virtutea căreia încetează acordarea unui drept salarial suplimentar stabilit prin lege sau contract colectiv, nu se încalcă dreptul de proprietate privată. Atât jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr. 939 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 16 septembrie 2011), cât și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 31 mai 2011, pronunțată în Cauza Maggio și alții împotriva Italiei, paragraful 55) sunt concordante în sensul că art. 44 din Constituție sau art. 1 din Protocolul adițional la Convenție, după caz, nu implică un drept la dobândirea proprietății.”

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

59. Prin raportul întocmit, judecătorii-raportori au apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, lipsind cerința identificării unei probleme de drept reale, veritabile și care să întrunească un anumit prag de dificultate pentru declanșarea acestui mecanism de unificare, astfel încât se impune respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

60. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

X.1. Asupra admisibilității sesizării

61. Din cuprinsul prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, care reglementează procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării, care trebuie îndeplinite cumulativ:

a) chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecării în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

b) chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept;

c) existența unei chestiuni de drept care să prezinte o dificultate suficient de mare; problema pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite;

d) chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei;

e) chestiunea de drept să fie nouă.

62. Primele două condiții sunt îndeplinite, întrucât curtea de apel, legal investită cu soluționarea unui apel într-un litigiu privind conflicte de muncă, urmează să pronunțe o hotărâre

judecătorească definitivă, potrivit art. 214 din Legea nr. 62/2011 și art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, coroborate cu art. 634 alin. (1) pct. 4 din același cod.

63. De asemenea, problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici nu s-a statuat anterior asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru instanțe.

64. Cu privire la identificarea unei chestiuni de drept reale, veritabile, de un anumit grad de dificultate, în jurisprudența dezvoltată în legătură cu această condiție de admisibilitate, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat în mod constant că, în declanșarea procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile, trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății (Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, Decizia nr. 62 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017, Decizia nr. 18 din 5 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 17 aprilie 2018).

65. De asemenea, în jurisprudența instanței supreme, în cadrul acestui mecanism de unificare, s-a arătat că „62. (...) problema eficienței sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție raportată la rezolvarea litigiului în care a intervenit reclamă ca identificarea chestiunii de drept de către titularul sesizării să vizeze o chestiune juridică reală, care ridică probleme de interpretare a unor dispoziții legale imperfecte, lacunare ori contradictorii ce necesită rezolvarea de principiu a chestiunii de drept în procedura hotărârii prealabile, și nu realizarea unor operațiuni de interpretare și aplicare a unui text de lege în raport cu circumstanțele particulare ce caracterizează fiecare litigiu. (...) 65. Cum interpretarea normelor de către judecător implică tocmai acel procedeu logico-judiciar de stabilire a conținutului și sensului acestor norme, chestiunea de drept trebuie să suscite serioase dificultăți care ar împiedica pronunțarea soluției și nu simple obstacole care ar putea fi înlăturate printr-o reflexie mai aprofundată a judecătorului cauzei (...)” (Decizia nr. 9 din 20 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 10 aprilie 2017).

66. Referitor la motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, instanța de trimitere s-a limitat, în ceea ce privește caracterul esențial al chestiunii de drept (a se vedea paragraful 30, *supra*), la analiza caracterului determinant pentru soluționarea pe fond a cauzei al modului de interpretare a prevederilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență nr. 8/2009 (forma în vigoare în perioada 1 iulie 2017—30 noiembrie 2018).

67. Instanța de trimitere nu a oferit nicio argumentare asupra dificultății de interpretare a textelor legale invocate și nici nu a arătat de ce chestiunile de drept în discuție sunt susceptibile a da naștere unor interpretări diferite.

68. Mai mult chiar, din punctul de vedere formulat asupra problemei de drept (a se vedea paragrafele 44—46, *supra*) rezultă că instanța de trimitere însăși nu a avut nicio dificultate în interpretarea normei legale, opinia exprimată fiind expusă clar și argumentat, cu indicarea metodelor de interpretare utilizate, concluzionând în sensul înțelesului unic și vădit neîndoielnic al normei a cărei interpretare o solicită.

69. În schimb, în favoarea unei opinii contrare celei împărțite de instanța de trimitere, nici părțile și nici completul

de judecată nu au adus vreun argument de interpretare a normei legale în discuție.

70. Alternativa acordării unor vouchere de vacanță de către angajatorii menționați la art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență nr. 8/2009 (forma în vigoare pentru intervalul 1 iulie 2017—30 noiembrie 2018) într-un quantum inferior quantumului fix stabilit de această normă se regăsește însă în punctele de vedere comunicate de instanțele judecătorești din țară (susținute și printr-o practică judiciară nesemnificativă ca întindere), în limita sumelor efectiv alocate în buget cu o astfel de destinație, prin ipoteză, insuficiente pentru acordarea dreptului tuturor angajaților, în quantumul stabilit de lege.

71. Cu toate acestea, din argumentarea acestor soluții și puncte de vedere nu rezultă că s-a avut în vedere conținutul intrinsec al normei de la art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 sau necesara coroborare cu alte norme din același act normativ, în condițiile în care acest text legal nu conține vreo formulare echivocă în privința quantumului voucherelor de vacanță acordate de angajatorii instituțiilor/autorităților publice centrale sau locale, ci, preponderent, în cuprinsul acestora, au fost redacte considerente de echitate, străine de regulile și metodele de interpretare a normelor juridice.

72. Totodată, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (Decizia nr. 2 din 22 ianuarie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 februarie 2018), s-a statuat că: „38. (...) punctul de vedere al instanței trebuie să aibă o anumită complexitate și necesită un examen real al cauzei, respectiv o interpretare proprie a textului normativ supus dezbaterii, ce urmează a fi reflectat în punctul de vedere al completului, astfel cum acesta este reglementat în dispozițiile art. 520 din Codul de procedură civilă. Cerința normei impune, totodată, ca punctul de vedere al instanței să întrevadă explicit care este pragul de dificultate al întrebării și în ce măsură acesta depășește obligația ordinară a instanței de a interpreta și aplica legea în cadrul soluționării unui litigiu. De asemenea, trebuie să cuprindă o justificare a modului în care chestiunea de drept care face obiectul sesizării este susceptibilă de interpretări diferite, necesitând astfel o dezlegare de principiu. (...) 42. Rolul completului de judecată care inițiază sesizarea este acela de a arăta, sigur și categoric, norma a cărei interpretare se solicită, caracterul său determinant în soluționarea pe fond a cauzei, dar și de a evidenția argumentele care susțin caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și a dificultății completului în a-și însuși o anumită interpretare, demonstrând, în această manieră, necesitatea de a apela la mecanismul de unificare.”

73. Pretinsa problemă de drept supusă interpretării nu implică o reală dificultate, în contextul în care dispozițiile legale indicate de instanța de trimitere nu sunt nici lacunare, nici incomplete sau neclare, neexistând riscul apariției unei practici neunitare.

74. Instanța de trimitere solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție să stabilească dacă prevederile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 (forma în vigoare în intervalul 1 iulie 2017—30 noiembrie 2018) pot fi interpretate în sensul că ar permite acordarea, de către instituțiile și autoritățile publice determinate de textul legal în discuție, a unor indemnizații de vacanță/prime de vacanță, sub formă de vouchere, într-un quantum mai mic de 1.450 lei pentru un salariat.

75. Pentru lămurirea acestei chestiuni, completul de judecată are la îndemână metodele de interpretare gramaticală și sistematică (comparativă), identificate în încheierea de sesizare, cu ajutorul cărora s-a impus concluzia că suma de 1.450 lei este un quantum fix, spre deosebire de situația altor angajatori decât cei menționați la alin. (2), prevăzută la art. 1 alin. (4) din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, care pot acorda contravaloarea a „maximum șase salarii de bază minime brute pe țară”, sub formă de vouchere de vacanță.

76. Pe de altă parte, în încheierea de sesizare se menționează că este „un element necontestat în speță împrejurarea că intimatul-pârât se încadrează în categoria instituțiilor publice la care face referire art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009”.

77. În acest context se observă că instanța de trimitere nu analizează și incidența dispozițiilor art. 1 alin. (2⁵) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 (forma în vigoare în perioada 1 iulie 2017—30 noiembrie 2018), conform cărora: „În cazul instituțiilor și autorităților publice centrale și locale, modalitatea de acordare a indemnizațiilor de vacanță se stabilește prin hotărâre a Guvernului, fără a se diminua cuantumul anual (subl. ns.) acordat salariaților din administrația publică centrală și locală pentru vouchere de vacanță sau echivalent.”

78. În plus, așa cum s-a opinat la nivelul mai multor curți de apel, pentru facilita interpretare a normei în cauză, sunt relevante următoarele considerente ale Deciziei nr. 39 din 29 mai 2017, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept: „64. Formula legislativă fermă regăsită în conținutul normei art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 — «acordă» —, în opoziție cu cea dispozitivă din conținutul art. 1 alin. (1) și art. 11 din același act normativ — «pot acorda» — determină concluzia neîndoielnică în sensul că, în sfera raporturilor de muncă ce apar la nivelul angajatorului instituție publică centrală și/sau locală, se instituie un veritabil drept în beneficiul angajatului — personal încadrat prin încheierea unui contract individual de muncă în cadrul unei unități bugetare. Acest drept nu este însă unul pur și simplu, ci este unul condiționat deoarece, potrivit aceleiași norme a art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, acordarea primelor de vacanță sub forma voucherelor de vacanță nu se poate realiza decât «în condițiile legii».

65. Aceste condiții sunt descrise în conținutul art. 1 alin. (3) și (4) din același act normativ pentru unitățile din domeniul bugetar, prin aceea că voucherelor de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de

stat sau, după caz, în bugetele locale, iar nivelul lor maxim poate reprezenta contravaloarea a 6 salarii de bază minime brute pe țară garantate în plată, pentru un salariat, în decursul unui an fiscal.

66. Așadar, existența dreptului angajatului unei instituții bugetare de a beneficia de prime de vacanță sub forma tichetelor/voucherelor de vacanță este subsumată condiției legale a alocării în bugetul instituției respective de sume cu această destinație.”

79. Dezlegarea dată prin Decizia nr. 39 din 29 mai 2017 cu privire la natura juridică a beneficiilor la care se referă dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 poate fi avută în vedere pentru determinarea condițiilor legale în care se acordă indemnizația de vacanță/prima de vacanță.

80. În acest sens, exprimându-și punctul de vedere asupra problemei de drept, instanța de trimitere se raportează în mod expres la „cele statuate de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 39 din 29 mai 2017”, deși, anterior, în cuprinsul încheierii de sesizare (a se vedea paragraful 37, supra), a reținut în mod contradictoriu că prin această decizie „nu s-a statuat tangențial asupra chestiunii de drept”.

81. Reamintind că obiectul procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă constă în interpretarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unor norme de drept îndoielnice, lacunare sau neclare, care sunt determinante pentru soluționarea pe fond a cauzei, iar finalitatea demersului constă în împiedicarea apariției unei practici judiciare neunitare în materie, a cărei sursă este interpretarea divergentă a unei anumite chestiuni de drept, instanța supremă nu poate fi investită în cadrul acestei proceduri cu însăși aplicarea legii în scopul soluționării cauzei respective, atribut ce intră și trebuie să rămână în sfera de competență exclusivă a instanței de judecată.

82. Având în vedere neîndeplinirea cerinței de admisibilitate anterior analizate, se apreciază că a devenit inutilă evaluarea caracterului determinant pentru cauză a chestiunii de drept sesizate, precum și noutatea acesteia.

83. În considerarea argumentelor expuse, rezultă că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de lege.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.240/119/2019, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă prevederile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare — forma în vigoare în perioada 1 iulie 2017—30 noiembrie 2018, se interpretează în sensul că instituțiile și autoritățile publice la care se referă această normă legală acordă, sub condiția de a fi prevăzute sume în buget alocate cu această destinație, în perioada 1 iulie 2017—30 noiembrie 2018, exclusiv o indemnizație de vacanță sau o primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum fix de 1.450 lei pentru un salariat sau pot acorda o indemnizație de vacanță sau primă de vacanță, sub formă de vouchere, în cuantum mai mic de 1.450 lei pentru un salariat, dacă sumele prevăzute în buget, alocate cu această destinație, nu sunt suficiente pentru a se acorda astfel de drepturi în cuantum de 1.450 lei pentru fiecare salariat.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 12 aprilie 2021.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE

privind sancționarea Societății Avn Training — S.R.L., în calitate de furnizor de programe de pregătire profesională, cu retragerea autorizației de funcționare

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în București, Splaiul Independenței nr. 15, sectorul 5, cod de înregistrare fiscală 31588130, cu respectarea prevederilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. a), art. 6 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 4 alin. (38), art. 28 alin. (1) lit. m) și alin. (10) lit. b) din Legea nr. 236/2018 privind distribuția de asigurări, cu completările ulterioare,

conform prevederilor dispozițiilor art. 7 alin. (11) lit. d) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 20/2018 privind pregătirea profesională a persoanelor implicate în activitatea de distribuție, cu modificările ulterioare,

potrivit prevederilor art. 32 din Regulamentul Autorității de Supraveghere Financiară nr. 4/2021 privind activitatea de control desfășurată de către Autoritatea de Supraveghere Financiară,

în urma hotărârii Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară adoptate în ședința din data de 27.04.2021, în care a fost analizată Nota nr. SA/DG 2.601 din 14.04.2021 privind concluziile și propunerile cu privire la aspectele constatate în urma controlului permanent efectuat la Societatea Avn Training — S.R.L., în calitate de furnizor de programe de pregătire profesională, cu sediul social în localitatea Balotești, Str. Viitorului, nr. 6/7, camera 2, județul Ilfov, cod unic de înregistrare 29424128, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu nr. J23/3177/07.12.2011, înscrisă în Registrul furnizorilor de programe cu numărul F-0040/06-03-2012, reprezentată legal de către doamna Andreea Cătălina Nicolescu, în calitate de administrator,

a constatat următoarele:

Ca urmare a procesului de monitorizare și supraveghere sau control permanent efectuat de către direcția de specialitate, în baza prevederilor legale, s-a constatat că Societatea Avn Training — S.R.L., în calitate de furnizor de programe de pregătire profesională, nu a respectat prevederile art. 1 alin. (2) din Decizia Autorității de Supraveghere Financiară nr. 182/2021 privind sancționarea cu suspendarea activității a Societății Avn Training — S.R.L., precum și stabilirea unei obligații în sarcina acesteia.

Prin Decizia Autorității de Supraveghere Financiară nr. 182/2021, Societatea Avn Training — S.R.L., în calitate de furnizor de programe de pregătire profesională, a fost sancționată cu suspendarea activității, până la data achitării taxei de menținere în Registrul furnizorilor aferente anului 2020.

Potrivit art. 1 alin. (2) din aceeași decizie, Societatea Avn Training — S.R.L. avea obligația ca, în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei, să achite taxa anuală de menținere în Registrul furnizorilor pentru anul 2020 și să transmită autorității dovezile care atestă îndeplinirea obligației.

Societatea Avn Training — S.R.L., în calitate de furnizor de programe de pregătire profesională, nu a transmis la Autoritatea de Supraveghere Financiară dovezile achitării taxei de menținere în Registrul furnizorilor aferente anului 2020.

Potrivit prevederilor art. 7 alin. (11) lit. d) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 20/2018 privind pregătirea profesională a persoanelor implicate în activitatea de distribuție, cu modificările ulterioare: „A.S.F. retrage autorizația/avizul unui furnizor de programe de pregătire profesională, respectiv a/al unui intermediar principal și îl radiază din RF în oricare dintre următoarele situații: (...) d) dacă în urma controalelor și/sau verificărilor la sediul A.S.F. se constată abateri grave și/sau repetate de la prevederile legii și ale prezentelor norme.”

Societatea Avn Training — S.R.L. a fost notificată prin Raportul de control permanent SA-DG nr. 1.744 din 19.03.2021 cu privire la nerespectarea prevederilor art. 1 alin. (2) din Decizia Autorității de Supraveghere Financiară nr. 182/2021.

Raportul de control permanent SA-DG nr. 1.744 din 19.03.2021 a fost primit de Societatea Avn Training — S.R.L. în data de 2.04.2021, potrivit confirmării de primire, semnată de un reprezentant al acesteia.

Societatea Avn Training — S.R.L., până la data prezentei, nu a remis niciun răspuns la raportul de control permanent SA-DG nr. 1.744 din 19.03.2021.

Prin nerespectarea de către Societatea Avn Training — S.R.L. a obligației de achitare a taxei anuale de menținere în Registrul furnizorilor pentru anul 2020 au fost încălcate prevederile art. 1 alin. (2) din Decizia Autorității de Supraveghere Financiară nr. 182/2021, ceea ce constituie contravenție conform prevederilor art. 28 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 236/2018 privind distribuția de asigurări, cu completările ulterioare.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următoarea decizie:

Art. 1. — Se sancționează Societatea Avn Training — S.R.L., în calitate de furnizor de programe de pregătire profesională, cu retragerea autorizației de funcționare, societatea având sediul social în localitatea Balotești, Str. Viitorului nr. 6/7, camera 2, județul Ilfov, cod unic de înregistrare 29424128, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu nr. J23/3177/07.12.2011, înscrisă în Registrul furnizorilor de programe cu numărul F-0040/06-03-2012, reprezentată legal de către doamna Andreea Cătălina Nicolescu, în calitate de administrator.

Art. 2. — (1) Împotriva prezentei decizii Societatea Avn Training — S.R.L. poate formula contestație la Curtea de Apel

București în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei, conform art. 31 alin. (2) din Legea nr. 236/2018 privind distribuția de asigurări, cu completările ulterioare.

(2) Contestația adresată Curții de Apel București — Secția contencios administrativ și fiscal nu suspendă, pe timpul soluționării acestora, măsurile dispuse de Autoritatea de Supraveghere Financiară, conform art. 31 alin. (3) din aceeași lege.

Art. 3. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și produce efecte începând cu data publicării.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,

Nicu Marcu

București, 17 mai 2021.

Nr. 634.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,
e-mail: pierderiacte@ramo.ro, concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

